

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: J. Ž.,
bytem X
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2019, č. j.: 989/2019-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „MHMP“) ze dne 4. 9. 2017, č. j. MHMP 1402349/2017, sp. zn. S-MHMP 107164/2017, kterým byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jako neodůvodněné zamítnuty námitky žalobce a potvrzen provedený záznam 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče ke dni 19. 1. 2017, a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že dne 30. 1. 2017 obdržel MHMP námitky proti záznamům bodů v bodovém hodnocení řidiče, v nichž žalobce

namítal, že nesouhlasí s veškerými provedenými záznamy bodů v registru řidičů a žádal o doplnění spisu o podklady, na jejichž základě mu byly body zaznamenány. O námitkách rozhodl MHMP prvostupňovým rozhodnutím tak, jak je uvedeno výše. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal blanketní odvolání, jež následně doplnil o odvolací námitky. Mimo jiné namítal, že MHMP nemůže při svém rozhodování vycházet pouze z oznámení o uložení blokové. Namítal také vady ve vyplnění pokutových bloků, vydaných v rámci blokového řízení.

3. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V něm žalobce upozornil na to, že MHMP nepříslušelo posuzovat, zda rozhodnutí o přestupku (v projednávaném případě blokové pokuty uložené Policií ČR a příkaz o uložení pokuty MHMP) byly nebo nebyly vydány v souladu s platnou právní úpravou. MHMP byl povinen provést záznam tak, aby odpovídal oznámením o uložených pokutách či rozhodnutí. Podkladem pro záznam bodů jsou v projednávaném případě oznámení o uložených pokutách a příkaz o uložení pokuty, z nichž je zřejmé, že záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče – žalobce byl proveden v souladu s nimi. Dále poukázal na obecnost a vágnost uplatněných námitek a dodal, že zástupce žalobce podává obdobné námitky v řadě obdobných řízení a je opakovaně konfrontován s totožným výkladem. Proto měl námitky za účelové. Uzavřel, že hodnocení obsahu pokutových, resp. příkazních bloků nebylo na místě, neboť žalobce svým postupem v řízení nenaplnil požadavky na nutnost jejich vyžádání a založení do spisové dokumentace.

II. Obsah žaloby

4. *První žalobní námitkou* žalobce namítal nerespektování odvolacích důvodů. Žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky, a to rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, v nichž uvedený správní orgán, jakožto odvolací orgán, rozhodoval ve věci shodné, jako je žalobcova. Z uvedených rozhodnutí vyplývá ustálená rozhodovací praxe odvolacího orgánu při posuzování kvality a způsobilosti podkladů pro provedení záznamů bodů. Žalobce proto v této souvislosti namítal porušení jeho legitimního očekávání. Ač se zásada legitimního očekávání týká vždy jednoho konkrétního správního orgánu, v případě krajských úřadů, jichž je pouze třináct, by měla rovněž existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování shodných a obdobných věcí. Není proto přiléhavé, aby totožný správní orgán, pouze v jiné místní příslušnosti, rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by totiž byla dotčena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti správního orgánu. Své závěry podpořil také rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018-52.
5. Ve *druhé žalobní námitce* namítal nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. Uvedl, že oznámení o uložení pokuty nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáváno s rozhodnutím, jehož se týká. K žalobě přiložil tři pokutové bloky vydané v blokových řízeních týkajících se jiných přestupců, na nichž demonstroval nedostatky náležitostí, které vyžaduje judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Následně namítal, že jednotlivé podklady (pokutové bloky ze dnů 19. 1. 2017, 1. 7. 2016, 22. 1. 2015 a 24. 9. 2014 a rozhodnutí MHMP č. j. MHMP 114553/2014/Zac, které nabylo právní moci dne 18. 2. 2014 (*pozn. soudu: z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se jedná o příkaz o uložení pokuty MHMP ze dne 27. 1. 2014, dále jen „příkaz“*)) nejsou způsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. U každého z pokutových bloků specifikoval konkrétní výtky v jednotlivých kolonkách pokutových bloků –

nepřesné uvedení osoby přestupce, doby a místa spáchání přestupku, nedostatky popisu a právní kvalifikace přestupkového jednání, nezřetelnost či absence výše uložené sankce, místa vydání pokutového bloku a údajů o oprávněné osobě, která blok vydala, nezřetelnost podpisu přestupce, příp. nečitelnost těchto údajů, jejich zkratkovitost a strohost. K příkazu uvedl, že je nepřezkoumatelný, neboť z něj nejsou zjevné veškeré formální náležitosti, nebyl prokázán materiální aspekt řešeného přestupku, není patrný způsob, jakým měl být přestupek spáchán, nejsou v něm dostatečně zajištěny pohnutky vedoucí k přestupkovému jednání a správní orgán pochybil, nenařídil-li ve věci ústní jednání. Shrnul, že vzhledem k vytýkaným vadám nejsou pokutové bloky způsobilé být podkladem pro záznam bodů řidiče, neboť v nich nejsou přestupky jako konkrétní a individualizovaná jednání vůbec vymezeny. Odkázal přitom na rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39.

6. Žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém právním názoru. Uvedl, že text žaloby je ve značné části shodný s textem odvolání, jakož např. i s textem žaloby řešené zdejší soudem pod sp. zn. 5 A 208/2018, kde figuruje totožný zástupce, který obdobné námitky uplatňuje i v dalších řízeních. Takový přístup vykazuje znaky zneužití práva a účelovosti. Dále konstatoval, že jakékoli námitky proti pravomocně ukončeným řízením o přestupcích jsou z hlediska záznamu bodů zcela irelevantní, neboť MHMP měl povinnost záznam bodů provést tak, aby odpovídal oznámením o uložených pokutách nebo rozhodnutích. Ani on, ani MHMP nemají povinnost zkoumat zákonnost podkladů a vyžádat si příslušné pokutové bloky, ledaže jsou k tomu dány předpoklady stanovené judikaturou NSS. K otázce legitimního očekávání odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 9 A 39/2015-29 a rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 124/2018-44, z nichž vyvodil, že k porušení zásady legitimního očekávání nedošlo. Dále upozornil na to, že se v řízení o námitkách uplatní princip koncentrace řízení, a že odvolací námitky nebyly natolik kvalitní, konkrétní a věrohodné, aby zpochybnil postup MHMP. Za nepřiléhavý označil žalobcem uváděný rozsudek NSS č. j. 1 As 353/2018-52, neboť tento nereflektuje zásadu koncentrace řízení a i v něm hovoří se o existenci pochybností pro nutnost vyžádat pokutové bloky. S odkazem na judikaturu NSS zopakoval, že hodnocení obsahu pokutových bloků nebylo na místě, neboť žalobce svým postupem v řízení nenaplnil požadavky na nutnost jejich vyžádání a založení do spisové dokumentace. K namítaným nedostatkům příkazu uvedl, že se jedná o pravomocné rozhodnutí, tudíž o řádný podklad. Shledával-li žalobce pochybnosti o jeho správnosti, mohl využít zákonnou možnost podat řádný opravný prostředek, případně následně využít mimořádných opravných prostředků. K argumentaci žalobce rozsudkem NSS č. j. 127/2014-39 uvedl, že žalobce chtěl zřejmě zpochybněním obsahu pokutových bloků zpochybnit obsah oznámení o uložení pokuty, která jsou podkladem pro záznam v registru řidičů. S odkazem na rozsudek NSS č. j. 8 As 186/2016-39, dle něž důkazní břemeno v případě tvrzení nesprávnosti oznámení o uložení pokuty spočívá na přestupci, uvedl, že žalobcem předložené obecné argumenty nebyly dostatečné k založení důvodnosti se jimi zabývat. Měl-li žalobce pochybnosti o obsahu předmětných pokutových bloků, bylo na něm, aby tyto vady namítal a sám inicioval přezkumná řízení, žalobce se však ani nesnažil unést důkazní břemeno. Nadto není pravděpodobné, že by ve všech předmětných pokutových blocích, ukládaných žalobci v různých časech, došlo k totožným pochybením.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud neprovedl navržené důkazy, neboť jsou součástí spisového materiálu žalované, z něhož při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází.
10. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
12. Podle § 123b odst. 1, 2 zákona o silničním provozu v rozhodném znění *řidiči motorového vozidla, kterému byl příslušným správním orgánem uložen správní trest za přestupek (...), a přestupek, (...) spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů. (2) Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek (...), a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě, b) rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek (...).*
13. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu v rozhodném znění *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Podle odst. 3 shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.*
14. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud jej proto jen ověřil z obsahu spisového materiálu a přistoupl k vypořádání žalobních námitek věcně.
15. V první žalobní námitce žalobce poukazoval na rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje v obdobných věcech (rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, ze dne 22. 10. 2014 a ze dne 12. 11. 2014). Předně nelze přehlédnout, že na rozhodnutí stejného krajského úřadu, ale i na rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, žalobce odkazoval již v průběhu správního řízení ve vyjádření k podkladům správního spisu (ze dne 21. 8. 2017) a v doplnění odvolání na výzvu prvostupňového správního orgánu po podání blanketního odvolání (ze dne 9. 10. 2017), a argumentoval obdobně jako v žalobě, aniž by ve správním řízení tato rozhodnutí správnímu orgánu předložil. K samotné námitce soud uvádí, že žalovaný je ústředním orgánem státní správy ve smyslu § 1 bodu 13 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, zatímco Krajský úřad Moravskoslezského kraje je orgánem vyššího územně samosprávného celku – kraje podle § 67 zákona č. 129/2000 Sb., krajské zřízení, který je při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy podřízen metodické činnosti žalovaného (viz § 30 krajského zřízení). Daná námitka žalobce je proto nepřipadná, neboť žalovaný nemůže být jako nadřízený orgán krajských úřadů vázán jejich správní praxí při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy. Naopak úkolem žalovaného je sjednocovat praxi jemu podřízených správních úřadů.
16. K žalobě přiložené pokutové bloky G 1498901, F 0832677a C 1404971 se týkají jiných řízení a jiných přestupců. Soud je proto neposuzoval, neboť nijak nesouvisí s řízením ve věci žalobce nebo s podklady, použitými pro záznam bodů v jeho registru.

17. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že žalovaný „zcela ignoroval předložené důkazní prostředky“. Jak již bylo shora uvedeno, žalobce na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (ale i Krajského úřadu Jihočeského kraje) v průběhu řízení poukazoval, nijak je ale nespecifikoval (dnem vydání, číslem jednacím atp.) a správnímu orgánu je ani nepředložil. Žalovaný přitom na námitku dodržení principu předvídatelnosti reagoval na straně 7 v posledním odstavci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že se jedná o námitku mnohokrát uplatněnou tzv. obecnými zmocněnci v obdobných věcech a k jejímu vypořádání odkázal na stanovisko zdejšího soudu ve věci sp. zn. 9 A 39/2015, z něhož citoval.
18. K žalobcem namítanému porušení principu legitimního očekávání soud dále odkazuje na judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), konkrétně např. v rozsudku ze dne 19. 4. 2017, čj. 6 As 98/2016-54, který v souvislosti s otázkou legitimního očekávání s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, N 109/77 SbNU 577; 177/2015 Sb. (bod 37), dovodil, že *„v nejtýpčtější podobě se ochrana legitimního očekávání, ve vazbě na ochranu právní jistoty, v oboru správního práva upíná k vázanosti správy vlastní ustálenou správní praxí, ustáleným výkladem procesních i hmotných právních pravidel, veřejně deklarovanou politikou v mezích správního uvážení, interní výkladovou či aplikační směrnici, anebo k vázanosti konkrétního a kvalifikovaného ujištění o právu či procesním postupu, poskytnutého orgánem veřejné moci adresátu jeho správy (tzv. representation). V českých právních předpisech se výslovně o ochraně legitimního očekávání sice nehovoří, tento princip je však základem některých specifických forem činnosti veřejné správy, např. v podobě institutu závazného posouzení podle § 132 a násl. daňového řádu, a promítá se též do základních zásad činnosti správních orgánů (např. povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy adresátů veřejné správy v § 2 odst. 3 správního řádu, povinnost dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly v § 2 odst. 4 správního řádu [...], a takto je v soudní judikatuře nalézán a uplatňován.“* (podtržení doplnil městský soud). Tím NSS jen navázal na své již dříve vyslovené závěry v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS (věc L'OREAL), v němž NSS opřen o řadu dalších rozhodnutí Ústavního soudu uznal vynutitelnou vázanost správního orgánu správní praxí, která spočívá v ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti (příp. i nečinnosti) orgánů veřejné správy, opakovaně potvrzující určitý výklad a použití právních předpisů, neboť taková praxe na straně adresátů veřejné správy zakládá legitimní očekávání, že v ní správní orgány budou pokračovat. Shrnuto, každý navrhovatel ve správním řízení může legitimně očekávat, že bude-li se řídit zákonem, příslušný správní orgán v jeho věci tento zákon vyloží a rozhodne obdobně, jako rozhodl v obdobných případech v minulosti.
19. Žalobce však své tvrzení o porušení legitimního očekávání založil na třech rozhodnutích odlišného (navíc žalovanému podřízeného) správního orgánu. Proto se nemohlo jednat o vlastní rozhodovací praxi žalovaného, kterou by porušil, byť nelze popřít, že nežádoucí jsou rozdíly v rozhodovací praxi správních orgánů se stejnou věcnou i funkční příslušností v různých částech ČR.
20. První žalobní námitka proto není důvodná.
21. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce napadl jednotlivé podklady správního řízení tvrzením o jejich nezpůsobilosti pro záznam bodů do jeho bodového hodnocení řidiče. Ani tuto žalobní námitku soud neshledal opodstatněnou. Z obsahu žaloby je zjevné, že se jedná o žalobu šablonovitou, jejíž obsah je až na drobné odlišnosti soudu znám z rozhodovací činnosti. V nich právní zástupce žalobce zastupuje jiné klienty v obdobných věcech,

přičemž tam uplatněné žalobní body se téměř doslova shodují s žalobními námitkami v nyní projednávané věci (např. sp. zn. 9 A 94/2019, sp. zn. 9 A 53/2019, sp. zn. 6 A 161/2018, sp. zn. 9 A 39/2015 a další). Také skutkový děj v těchto obdobných věcech je typizovaný a podle obsahu podání, která za své klienty zástupce žalobce činí v průběhu správního řízení a posléze v uplatněné žalobě u správního soudu, je patrné, že nijak blíže nereaguje na konkrétní skutkové okolnosti, ale schematicky uplatňuje stejnou argumentaci bez ohledu na konkrétní skutkový stav či stanovisko správních orgánů vyjádřené v odůvodnění rozhodnutí. V nyní projednávané věci byly podklady záznamy bodů v registru řidičů 4 oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (oznámení ze dne 20. ledna 2017 o spáchání přestupku žalobcem dne 19. 1. 2017 v místě Písková Lhota, oznámení ze dne 4. 7. 2016 o spáchání přestupku žalobcem dne 1. 7. 2016 v místě Praha 10 ulice Černokostelecká, oznámení ze dne 23. 10. 2015 o spáchání přestupku žalobcem dne 22. 10. 2015 v místě Praha 10 Černokostelecká, oznámení ze dne 25. 9. 2014 o spáchání přestupku žalobcem dne 24. 9. 2014 v místě Lovosice ulice 1/30 u čerpací stanice Benzina) a příkaz o uložení pokuty ze dne 27. 1. 2014 ve věci přestupku žalobce dne 21. 11. 2013 v právní moci dne 18. 2. 2014. Na tomto místě soud uvádí, že ve vztahu k prvně označenému oznámení vyžádal správní orgán I. stupně u Policie ČR čitelnou kopii pokutového bloku evidenčního čísla JL/2015 L0491288, která byla následně policií zaslána a je založena ve spisovém materiálu žalovaného. Z tohoto pokutového bloku jednoznačně vyplývá identifikace žalobce rodným číslem, místem pobytu, občanským průkazem, dále je z něj zřejmá doba, místo a popis přestupkového jednání, právní kvalifikace přestupku ust. § 125 c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů, výše pokuty 500 Kč vypsána též slovy, je zde uvedeno i místo pořízení a vyhotovení pokutového bloku, datum a podpis úředně oprávněné osoby s uvedením jejího čísla, jakož i datum a podpis přestupce, který tím potvrdil, že souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení s tím, že údaje na obou částech bloku souhlasí a potvrdil převzetí části A bloku.

22. Z obsahu spisového materiálu je dále patrné, že k žádosti právního zástupce žalobce bylo řízení přerušeno pro vedení přezkumného řízení u právě zmíněného pokutového bloku L0491288 s výsledkem, že se bloková pokuta uvedeného označení nebude rušit (sdělení Policie ČR ze dne 24. 4. 2017). Následně uplynula lhůta pro přerušování řízení a žalobce ve vyjádření k podkladům dle § 36 odst. 3 správního řádu uváděl obdobně jako později podaném odvolání (nejprve blanketním, poté na výzvu správního orgánu I. stupně doplněném), téměř doslovně tak, jak formuloval posléze žalobní námitky u soudu.
23. Soud zdůrazňuje, že po celou dobu vedení správního řízení žalobce pouze v obecné rovině namítal nereflexivní důvodů námitky proti záznamu bodů v bodovém hodnocení, resp. porušení principu předvídatelnosti a legitimního očekávání s poukazem na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Jihočeského kraje, aniž by tato předložil. Dále poukazoval na nezpůsobnost podkladů pro záznam bodů v rozsáhlé obecné argumentaci, kterou až v doplnění dovolání konkretizoval o označení jednotlivých pokutových bloků datem jejich vydání a kde vytýkal vady ve vztahu k jednotlivým kolonkám daného pokutového bloku, přičemž tyto vady u všech pokutových bloků uplatnil jednotně (nedostatků v označení osoby přestupce, doby spáchání přestupku, místa spáchání přestupku, popisu přestupkového jednání, právní kvalifikace přestupkového jednání, výše uložené sankce, místa vydání rozhodnutí, údaje oprávněné osoby, která měla rozhodnutí vydat včetně jejího podpisu, jakož i data vyhotovení a převzetí rozhodnutí účastníkem).

24. Z porovnání byt' jen jednoho pokutového bloku (shora zmíněné série L0491288) s vadami, které paušálně jako v obdobných věcech právní zástupce žalobce i v nyní projednávané věci uplatnil je přitom zřejmé, že osoba přestupce je identifikována jménem, rodným číslem, adresou místa pobytu, její totožnost je ověřena občanským průkazem, doba spáchání přestupku je specifikována datem a časem, místo spáchání je označeno podrobně a konkrétně, popis přestupkového jednání je uveden tak, že řidič překročil povolenou rychlost v obci, je zde uveden konkrétní údaj rychlosti, označeno vozidlo, jeho registrační značka, barva, dále zákonné ustanovení, které přestupce porušil (§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb.), z bloku je patrná výše uložené pokuty, jakož i její slovní vyjádření, datum pořízení bloku a místa, kde byl sepsán, označení oprávněné úřední osoby, jakož i datum a podpis přestupce, který s rozhodnutím souhlasí a potvrzuje pravdivost a správnost údajů.
25. Z toho zřejmé, že je v pokutovém bloku přehledně uveden den i přesný čas spáchání přestupku včetně místa jeho spáchání, SPZ automobilu, popis skutku, přičemž nelze přisvědčit žalobci, že je popis skutku uveden zkratkovitě, neboť se zde uvádí, že řidič překročil povinnou rychlost v obci s uvedením konkrétního stavu kilometrů v hodině. Ani právní kvalifikace není uvedena zkratkovitě, když je zákonné ustanovení označeno ve formě paragrafu a odstavce zde uvedeného zákona. Také námitka, že není zřetelná výše sankce a není možné ověřit, zda koresponduje číselný a slovní útvar, je zcela v rozporu se skutečností. V daném pokutovém bloku je čitelně napsána výše sankce, která přesně koresponduje i se slovním vyjádřením této částky. Blok dále obsahuje místo a čas vydání, osobu, která jej vydala označenou jménem a služebním identifikačním číslem, a konečně je podepsán přestupcem s uvedením data převzetí bloku.
26. Podle stanoviska soudu z toho vyplývá účelová procesní taktika právního zástupce žalobce, který, stejně jako v obdobných věcech svých klientů, jež u soudu i ve správních řízeních zastupuje, svá tvrzení neuplatňuje dostatečně konzistentně a konkrétně tak, aby se jimi mohly správní orgány relevantně zabývat. Součástí této taktiky je i postupné rozvíjení argumentace, aniž by však došlo k překročení míry obecnosti uplatněných námitek a paušální tvrzení byla osvědčena předložením namítaných pokutových bloků, resp. příkazu. To lze přitom rozumně očekávat, neboť se jedná o právního zástupce z řad advokátů, který zastupuje v obdobných věcech opakovaně. Stejně tak lze rozumně očekávat, že jeho klient/žalobce, v jehož zastoupení takové vady tvrdí, má pokutové bloky a příkaz v držení. Soud proto takovému zjevně účelovému postupu právního zástupce žalobce nemohl poskytnout ochranu.
27. Nadto žalobce v průběhu celého správního řízení ani v podané žalobě netvrdil, např. že daný přestupek vůbec nemohl spáchat a být za něj trestán, že byl ve skutečnosti potrestán za přestupek méně závažný, že pokutu nezaplatil a pokutový blok nepřevzal apod. Správnímu orgánu tak nevyvstal důvod vyžádat si originální podklady a porovnat je s oznámeními a záznamem bodů, neboť nezjistil důvody, které by zapříčinily pochybnost o hodnověrnosti provedených oznámení a ve výsledku měly dopad na záznam bodů. Proto správní orgány právem hodnotily žalobcem uplatněné námitky v průběhu správního řízení jako paušální, typizované, šablonovité a v konečném důsledku nevěrohodné do té míry, že nemohly zpochybnit podklady pro oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičských oprávnění.
28. Pro úplnost soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, v němž NSS s odkazem na rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb., uvádí „...oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení

vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů. Nejvyšší správní soud však dále zdůrazňuje, že tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“

29. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (str. 6) vypořádává i námitku žalobce stran koncentrace řízení, kdy žalovaný poukazuje na to, že řízení o námitkách není sankčním správním řízením, a proto je na něho plně uplatnitelná zásada koncentrace řízení, kterou žalobce jako odvolatel nenaplnil. Žalovaný k tomu poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dosud nebyla jednotně překonána. I v tomto ohledu proto není druhý žalobní bod důvodný.

V. Závěr a náklady řízení

30. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 28. ledna 2021

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu